

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiae Gallicanae, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

Capvt VI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

fuit in Concilio Chalcedonenſi recenſita fuit à Paſchafino Legato: οὐδὲ τὴν ἑπιτολίαν ἀναγιγνωσκόμενοι συνεχρίσαντες τὴν μακαριωτάτην Πάπαν Λέοντος.

III. Quare, ut antea dixi, nullum locum occupare poterant Legati de quorum legatione nondum constabat in ſynodo. Vnde factum ut neque etiam in conſeſſum Episcoporum admitti voluerint. Quod non ſolum diſertè docuit Liberatus, ſed patet etiam evidentiffimè ex Actis Ephefinæ ſynodi. Cum enim in Concilio Chalcedonenſi hæc verba recitarentur, *Reſidentibus Dioſcoro Alexandria, & Iuliano Episcopo agente vices & tenente locum sanctiffimi & beatiffimi Romanæ Ecclesie Leonis*, Orientales Episcopi reclamaverunt, & mendacij Acta redarguerunt. *Ejectus est*, inquiunt, *nullus suscepit nomen Leonis*. Quid apertius? Expulſum Leonem à ſynodo teſtantur patres, neminèque ejus nomine interfuiſſe. Tentavit quidem Dioſcorus à Iuliano ſuffragium exigere. Sed ipſe atque Hilarius reſponderunt ante omnia legendam epiſtolam Leonis. Tunc Eutycheſ Legatos ſibi ſuſpectos eſſe proteſtatus, quòd à Flaviano & domo & convivio lautè excepti eſſent. Enimvero licèt pro Legatis non ſe geſſerint, ut ſpectatores adfuerunt, & omnibus quæ in perniciem fidei & canonum acta erant, animosè contradixerunt.

IV. Fruſtra ergo laborant viri docti in Novatorum argutis refellendis, qui Legatos de injuria ſedis apoſtolicæ ob primatum Dioſcorigo conqueſtos non fuiſſe, nec Ephesi, nec etiam in Concilio Chalcedonenſi, inconfultò aſſerunt. Non erat enim cur de negata ſibi conſeſſus prærogativa conquirentur, qui legationis ſuæ fidem facere non potuerunt. Intempeſtiva omnino fuiſſet de loco diſceptatio antequam de perſonarum conditione conſtaret. Hæc erat præjudicialis quæſtio; quam diſcuti noluit Dioſcorus, dilata literarum Leonis lectiōne. Itaque Legati de hac injuria (quæ gradum ſtruebat ad ſecundam quæſtionem de ordine conſeſſus) & Ephesi & Chalcedone gravibus verbis conqueſti ſunt. Quare in ipſo Concilij Chalcedonenſis exordio Legati Romani dixerunt ſe mandata habere, quibus eis præcipitur ne Dioſcorum in ſynodo conſidere patiantur. Interrogati autem à judicibus, quòd illi crimen impingerent, Lucentius unus ex illis reſpondit Dioſcorigo reddendam eſſe rationem judicij ſui: *quia cum perſonam judicandi non haberet, præſumpſit, & ſynodum auſus eſt facere ſine auctoritate ſedis apoſtolicæ, quòd nunquam factum eſt, nec fieri licet*. Hoc ergo flagitium admiferat Dioſcorus, quòd ſine ſedis apoſtolicæ auctoritate ſynodum Ephefinam

peregit, & in ea judicium exercuit, Eutychem reſtituendo, & Flavianum ceteroſque Episcopos damnando, ac ſi legitima fuiſſet illa ſynodus; cum tamen juxta veterem Eccleſiæ canonem non liceat ſynodum Oecumenicam celebrare abſque ſententia ſedis apoſtolicæ. Rite quidem indicta fuerat hæc ſynodus literis Theodoſij Imperatoris, evocato quoque Leone Summo Pontifice, ut ſuæ ſedis auctoritatem huic ſynodo adhiberet. Miſſorum Legatorum præſentia ut nihil deſideraretur ad plenum legitimumque Concilium celebrandum efficiebat; ſed Dioſcorigo impudenti verſutia deluſi vel potiùs repudiati ſunt. Itaque rectè de uſurpata cognitione ſynodali Dioſcorigo objurgant Legati, eò quòd nondum rite conſtituta ſynodo & omnibus numeris perfecta judicium in ea ſynodicum exercuerit, vel potiùs omnia per tumultum, minas, & cædes peregerit.

V. Adduci ſolet à quibuſdam formula ſententiæ Paſchafini, qua videtur damnare eo nomine Dioſcorum, quòd primatum ſibi uſurpaverit in ſynodo Ephefina. Quòd tamen ad quæſtionem iſtam nullo pacto pertinet. Licèt enim ibi dicatur Dioſcorus *preſumens ſibi primatum*, Eutychem in communionem ſuſcepiffe, ex Græco contextu, ubi Dioſcorus *ἀυθεντικός* dicitur, vox illa primatus ſignificat eum omnia cum imperiò, non autem ordine & canonicè, ſive ἀρχολόγως, egiſſe, ſuſcepto Eutyche in communionem ſub ipſa Concilij initia, non expectatis ſynodi ſuffragiis. Quare verba illa abſunt ab exemplari illius ſententiæ quòd Episcopis Gallis Leo miſit: quæ ſanè non omiſiſſet, ſi ad contumeliam Romanæ ſedis ulciſcendam aliqua ratione referri potuiſſent.

CAPVT VI.

Synopsis.

I. Dioſcorigo præſumptio reſpreſſa in Concilio Chalcedonenſi. Reſtitutio Eutycheſis, & Flaviani damnatio, ingrata Leoni; qui ſynodum generalem in Italia celebrari poſtulabat à Theodoſio. Negat Theodoſius, actamen reſpondet curaturum ſe ne fides Concilij Niceni injuriam pateretur. Et Anatolium, Flaviani in ſede CP. ſucceſſorem, à Pontifice ſuſcipi contendit: qui negat id fieri poſſe, donec de fide Anatolij conſtet. Dein Legatos mittit ad Theodoſium, qui veram fidem docerent, & ſi qui contradictores eſſent, Concilium univerſale in Italia celebrari poſtulerent. Verùm ante eorum adventum Theodoſius exceſſit è viâ: cui ſucceſſit Marcianus, à quo ſuſcepti ſunt.

II. Marcianus ſollicitus de celebrando Concilio in Oriente: quò Leonem accedere hortatur. Episcopi evocantur Nicæam ad Concilium generale, quòd Chalcedonenſi.

Concil. Chalced. Act. 1.

Act. 1. Conc. Chalced.

donem rescripto Marciani translatum est. Ei interesse voluit Leo. Legatos tamen misit, qui vice sua synodo praesiderent. Legationi addidit Iulianus Coensis Episcopus: qui licet Romanae sedis Legatus in Concilio diceretur, ei tamen non praesuit. Cur ita actum.

III. Hinc colligitur falli Novatores, qui jus praesidendi synodo collatum Leoni putant à Marciano. Probatum ex Leone.

IV. Quinta synodo nullus interfuit Legatus, quod Vigilius Papa adesset Constantinopoli. In sexta synodo tria legationum genera adfuerunt. Haec agitur de Legatis ad Agathonem destinandis ad comprimendam heresim Monobelitarum. Antiquus legationum ordo immutatus à Constantino Pogonato. Inquiruntur in originem huius mutationis.

V. Agatho Constantini Imp. petitioni obsequutus est, missis diversis legationibus. Probatum ex epistola Constantini ad Georgium Constantinopolitanum. Distinctio illa observata est in subscriptionibus. Legati Concilii Occidentalis multum aberant à primo loco.

VI. Falsum igitur quod quidam existimant, in superioribus Conciliis Episcopos vices gessisse Concilii Occidentalis, Presbyteros vero Episcopos urbis. Probatum ex literis legationum, & ex subscriptionibus.

VII. Septima synodus adversus Iconoclastas celebrata, praesides habuit Legatos Hadriani I. qui primum in ea locum obtinuerunt; Therasius vero CP. secundum.

VIII. Octava synodo, quae adversus Photium celebrata est, praesuerunt cum summa auctoritate Legati sedis apostolicae.

I. **C**ONTUMELIA apostolicae sedis illata in Ephesino latrocinio, deleta fuit in Concilio Chalcedonenis Oecumenico quarto; unde peti debent sincera testimonia ad confirmandam Romani Pontificis auctoritatem, quam Dioscorus imminuere tentaverat. Sed ante omnia breviter rei gesta ferries pandenda est, ut ex facti narratione jus Romanae sedis melius constitui possit. Eutychis restitutio, & Flaviani damnatio per vim decreta à Dioscoro, excidium verae fidei prohibis pandenda est, ut ex facti narratione jus Romanae sedis melius constitui possit. Eutychis restitutio, & Flaviani damnatio per vim decreta à Dioscoro, excidium verae fidei prohibis pandenda est, ut ex facti narratione jus Romanae sedis melius constitui possit. Eutychis restitutio, & Flaviani damnatio per vim decreta à Dioscoro, excidium verae fidei prohibis pandenda est, ut ex facti narratione jus Romanae sedis melius constitui possit.

lo sedem apostolicam appellaverat. Sed Theodosius noluit iudicium repeti, quod de personis latum erat. Id unum autem discretè professus est Summo Pontifici, se curaturum ne fides Concilij Niceni injuriam pateretur, Flavianum fato functum, eiusque successisse Anatolium in sede Constantinopolitana; cuius ordinationem à Dioscoro Ephesi factam, à Pontifice suscipi contendebat. Responderet Leo sibi gratam fuisse Concilij Niceni commendationem, de ordinatione vero Anatolij nihil in alterutram partem temerè sibi rescribendum, donec constet an sinceram fidem Anatolius teneat. se nihil arduum ab eo vel dubium exigere, sed ut relegat quae à sanctis patribus Incarnationis dominicae fides fuerit custodita. Cyrilli epistolam, & quae inserta sunt gestis Ephesinae synodi I. catholicorum Sacerdotum testimonia perspiciat. Non aspernetur etiam, inquit, meam epistolam recensere, quam pietati patrum per omnia concordare reperiet. Cumque à se hoc quod eidem profuturum sit expeti desiderarique cognoverit, catholicorum sententiis toto corde consentiat; ita ut sinceram communionis fidei professionem absolutissima subscriptione coram omni clero & universa plebe declaret, apostolicae sedis & universis Domini sacerdotibus atque Ecclesiis publicandam. Ut autem velocior & plenior effectus his curis praestaretur, Legatos quatuor ad Theodosium misit, Abundium & Asterium Episcopos, Basilium & Senatorem Presbyteros, per quos quae verae fidei forma esset Princeps agnosceret; ut si in eandem confessionem Constantinopolitanus antistes consentiret, pax ecclesiastica consequeretur; sin aliqui à puritate fidei & patrum auctoritate dissentirent, Concilium universale intra Italiam celebraretur, ut in unum convenientibus omnibus his qui ignorantia aut timore prolapsi essent, correctionis remediis consuleretur. Ante adventum Legatorum obiit Theodosius; cui successit Marcianus, ducta in uxorem Pulcheria Augusta, Theodosij sorore. Legati quos Leo miserat honorificè à Marciano *καὶ ὡς ἐρχομένου λογισμῶ ἡδὲ* suscepti sunt, qua de re certiore fecit Summum Pontificem, missis uno Presbytero & duobus Diaconis. Legati, quos pro fidei libertate Leo direxerat, quemadmodum ipse loquitur in epistola ad Martinum Presbyterum, plurimum laborarunt in fortitudine fidelium roboranda, & in restituendis lapsis, ut infra dicitur.

II. Ceterum suscepto imperio, prima fuit Marciani cura ut per celebrandam in Oriente synodum Leone auctore pacem Ecclesiae restauraret. Quod suum desiderium Pontifici per literas Marcianus & Pulcheria signifi-

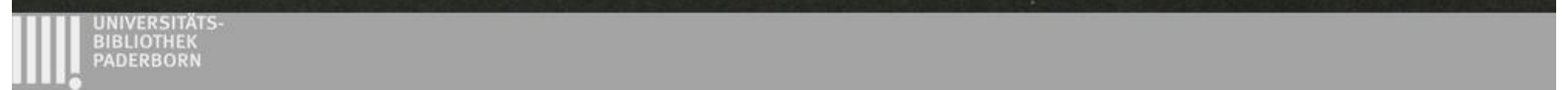
Leo ep. 14. ad Theodof. ep. 35. ad Pulcher.

Vide infra cap. 3. §. 3.

Leo ep. 41. 480

Ep. 38.

Ep. Valentin. 7. Concil. Chal. ad. 2. 14.

carunt, eum hortati ut in Orientem accederet, synodumque celebraret. Evocantur itaque ad synodum Oecumenicam, literis Principis, Episcopi; quæ Nicææ indicta primum, dein Chalcedonem rescripto Marciani translata est. Summus Pontifex, qui sibi auctoritatem synodi ex antiquo jure à Marciano delatam videbat, adesse quidem synodo contra veterem consuetudinem noluit; sed Legatos auctoritate sua instructos misit, Paschasinum & Lucentium Episcopos, & Bonifacium Presbyterum, qui sua vice synodo præfiderent. Hæc sunt ejus verba in epistola ad synodum: *Amplectendum est clementissimi Principis plenum religione consilium, quo sanctam fraternitatem vestram ad destruendas insidias diaboli & ad reformandam ecclesiasticam pacem voluit convenire, beatissimi Petri Apostoli jure atque honore servato, adeo ut nos quoque suis ad hoc literis invitaret, ut venerabili synodo nostram præsentiam præberemus, quod quidem nec necessitas temporis nec ulla consuetudo poterat permittere. Tamen in his fratribus Paschasino & Lucentio Episcopis, Bonifacio & Basilio Presbyteris, qui ab apostolica sede directi sunt, me synodo vestra fraternitas existimet præfidere; nec se junctam à vobis præsentiam meam confidat, qui nunc in Vicariis meis adsum, & jamdudum fidei catholica prædicatione non desum.* Præcipua synodi sollicitudo commissa est Paschasino Episcopo, ut patet ex altera epistola ad Marcianum. Ceteris verò Legatis adjunctus est Iulianus Coënsis Episcopus, provinciæ Hellepontii, qui immobili pietate erga Flavianum semper steterat adversus Dioscorum & Eutychem. Quare cum illo nomine valde commendatus esset Leoni, legationis quoque munus illi injunxit. Legatio ista longè differt à prima. Paschasinus itaque, ejusque socij Lucentius Episcopus & Bonifacius Presbyter, ad definiendam fidem & judicium in synodo de Episcopis agendum missi fuerant, collata quoque præfidenti facultate. Eo jure usi sunt, ut patet ex Actis synodi Chalcedonensis. Basilius tamen admissus non est à patribus, ea scilicet de causa, ut existimo, quòd numerosior quàm par esset videretur legatio; quæ juxta Vespasiani edictum, & morem in synodo Nicæna usurpatum, ad tres Legatos redacta fuit, dempto Basilio; nisi fortè ob morbum à synodo abfuerit. Quod attinet ad Iulianum, ille quidem synodo interfuit cum Legati Romanæ sedis appellatione; sed unà cum ceteris non præfuit. Quod profectum est ex eo quòd in literis ad synodum à Leone datis nulla fieret Iuliani mentio, sed tantum in epistola ad Marcianum, unde potius ad consilium quàm ad plenum & integrum legationis consortium adscitus videbatur.

Deinde numerosior fuisset legatio quàm ab Anatolio ferri posset; qui non sine stomacho intueretur sibi prælatum Episcopum provinciæ Hellepontii jam tum sibi subdita. Itaque sola dignitate nominis concessa, Iulianus post aliquot Metropolitans subscripsit.

III. Vnde colligi potest, jus præfidenti synodo non fuisse Leoni collatum à Marciano, quemadmodum jactant Novatores, sed conservatum. Ita enim rescriptum Marciani Leo interpretatus est in epistola ad synodum. Nec injurià, cum Valentinianus Theodosio rescripserit principatum sacerdotij super omnes ab antiquitate Episcopo Romano collatum.

IV. Quinta synodo nullus interfuit Legatus; quia Vigilius Papa aderat Constanti-nopoli, quando Concilium in ea urbe habebatur: quod ipse Constituto suo quàm præsentia sua confirmare maluit. Sed in Sexta Synodo, quæ habita fuit contra Monothelitas, tria genera legationum apostolicæ sedis interfuerunt; quorum alij, Vicarij Agathonis Papæ dicebantur; alij, Legati totius Concilij apostolicæ sedis; alij verò, Legati apostolicæ sedis, scilicet Episcopi Thessalonicæ & Corinthi. De tertio isto genere dicemus cap. XIII. Hic autem explicanda est distinctio Legatorum qui destinati sunt à sede apostolica ad comprimendam & damnandam hæresim Monothelitarum, quæ vigeat in Oriente, & ad sopiendum dissidium ex ea occasione natum inter Romanam Ecclesiam & Constantinopolitanam. Constantinus Pongonatus curam unitatis suscipiens, literis suis hortatus est Donum Papam ut religiosos & eruditos aliquot viros mitteret in urbem regiam, auctoritate & libris instructos; qui tractatu habito cum Patriarcha CP. & Marcario Antiocheno, veritatem dogmatis controversi indagarent. Sed nova petitione antiquum ordinem immutavit. Etenim cum antea ad synodos Orientis Legati sedis apostolicæ mitterentur, qui vicem Romani Pontificis gererent, & per consequentiam, Concilij quoque Romani, in quo eorum legatio decreta erat; Princeps nunc contendit à Pontifice ut dirigat non solum suæ personæ Vicarios, tres numero, vel amplius, si videatur, sed etiam seorsim Concilij Romani Legatos, usque ad duodecim Metropolitans & Episcopos, & Abbates quatuor. Petitionis istius novæ hæc mihi ratio succurrit, quòd Romana sedes invidia quadam laborabat apud Orientales, ob damnatos in synodo Martini Papæ, propter novam hæresim, Patriarchas Orientis. Itaque ut major fides Legatis apostolicæ sedis adhiberetur, Constantinus prudenter exegit ut Legati quoque

Leo ep. 47.

Ep. 10.

Leo ep. 47. ad synodum Chalcedonensem. Annotat. per quem hæc verba.

Vide Epist. 2. hujusmodi.

Concilij Occidentalis veritatem fidei asserent; præsertim cum synodus apostolicæ sedis non ex solis Italiæ provinciis constaret, sed etiam ex variis Conciliis provincialium quæ sitæ erant in regnis ab Imperio alienis, Francorum scilicet, Britannorum, Gothorum, & Longobardorum.

V. Agatho Papa, Doni successor, pacis ecclesiasticæ studiosus, Legatos misit, cum distinctione, nempe Theodorum & Georgium Presbyteros, & Ioannem Diaconum, qui suam vicem impleverunt; & Ioannem Portuensæ, alterum Ioannem Regij, & Abundantium Tempisanæ civitatis, Episcopos, vice totius Concilij Occidentalis, cum aliquot Clericis & monachis, ut docet Constantinus in epistola ad Georgium Constantinopolitanum. Hæc distinctio observata est in subscriptionibus Concilij: ubi primo loco subscribunt Theodorus & Georgius Presbyteri Ecclesiæ Romanæ, & Ioannes Diaconus, locum tenentes Agathonis Papæ; deinde, secundo loco, Georgius Episcopus Constantinopolis novæ Romæ; tertio verò loco Petrus Presbyter, Vicarius τοποτηρητής sedis Alexandrinæ; quarto Theophanes Episcopus Antiochiæ; quinto Georgius Presbyter, locum tenens Theodori Presbyteri & Vicarij apostolicæ sedis Hierosolymorum; interjectis dein tribus Episcopis Theſſalonice, Cypri, & Ravennæ, nono demum loco subscribit Ioannes Portuensis Episcopus, Legatus totius Concilij apostolicæ sedis Romæ; undecimo Basilius Gortynæ Episcopus, qui eodem se titulo Legati Concilij ornat; quem Abundantius & Ioannes Legati sequuntur. Itaque Legatis qui vices Agathonis gerebant ad ternarium numerum redactis, dempto Constantino Subdiacono, primus honor delatus est. Legati verò Concilij occidentalis, non solum post Patriarchas, sed etiam post aliquot Metropolitanos locum suum obtinuerunt.

VI. Quare non est quòd viri docti sibi persuadeant in superioribus Conciliis Episcopos à Celestino & Leone missos vices gefisse Concilij occidentalis, Presbyteros verò Romanæ Ecclesiæ personam Pontificum representasse. Etenim & legationis literæ, & subscriptiones Legatorum, se Romanæ Ecclesiæ & sedis apostolicæ Legatos, non autem Concilij, profitentium, hanc opinionem refellunt. Hoc quoque argumentum id demonstrat, nempe Episcopos illos primum occupasse locum in Conciliis: quod Patriarchæ non æquè tulissent, nisi Pontificis legatio illis imposita esset; quæ decreta quidem erat in Concilio Romano, sed omnis ejus dignitas & agendi auctoritas à Romana sede pendebat.

VII. Septima synodus coacta est annò DCCCLXXXVII. adversus imaginum hostes, studio Constantini & Irenes ejus matris, qui literis suis Hadrianum I. ad ejus celebrationem invitaverunt, enixè rogantes ut de more Legatos apostolicos mitteret. Delegavit ille Petrum Archipresbyterum Ecclesiæ sancti Petri, & Petrum Abbatem S. Sabæ; qui ejus nomine Concilio præfuerunt, primumque locum obtinuerunt; Tarasius verò Constantinopolitanus secundum; ut patet ex omnibus Actionibus Concilij.

VIII. Octava synodo, quæ adversus Photium Patriarcham C.P. & ejus socios congregata est, summa cum auctoritate præfuerunt Donatus & Stephanus Episcopi, & Marinus Diaconus, Vicarij, Legati, Missi, Apocrisitarij, seu locum tenentes Hadriani II. Papæ. Totidem namque nominibus ab Anastasio variis in locis efferuntur.

C A P V T V I I.

Synopsis.

I. Investigandum nunc quis fuerit effectus primatus seu presidentia Legatorum sedis apostolicæ in Conciliis Oecumenicis, & quam in iis Summi Pontificis auctoritas. Ut Concilium legitime celebretur, necessaria est Summi Pontificis presentia, vel ratificatio. Quam fuerit ejus auctoritas in Concilio jam constituitur.

II. Si summa fuerit, perit libertas suffragiorum. Concessa libertas illa, equalitatem inducere videtur inter Pontificem Romanum & ceteros Episcopos. Itaque aut libertas suffragiorum aut Romani Episcopi dignitas periclitantur. Quarendum itaque quæ circa materiam hanc fuerit Ecclesiæ praxis vetustis illis seculis, opus hæcenus inventatum nostris ingenijs. Pontifex Romanus in hac parte utebatur jure quodam imperatorio, ac tamen libertas suffragiorum remanebat.

III. De jure relationis, cujus vis quanta esset, ostenditur ex Polybio, & Tacito. Ius illud à Consulibus ad Imperatores transit. Probatur ex Dione. Ampliatum sub sequentibus Imperatoribus; ut patet ex Julio Capitolino & Fl. Vopisco. Hallucinatio quorundam detegitur, qui jus illud malè interpretati sunt.

IV. Principes in Senatu consularem potestatem ea de causa exercebant. Attamen arbitrium primo vel ultimo loco censendi sibi reservabant. Probatur ex Tacito. Unde patet falli eos qui negant sententiam à Principibus in Senatu dictam. Princeps sententiam Senatus auriorem mitigare poterat. De prerogativa suffragij, ex Tertulliano.

V. Quo pacto fieret illa relatio à Principibus. Senatusconsulta quæ inde sequebantur, auctore Principe fieri dicebantur. Origo hujus locutionis, ex Livio. Senatus jus facere poterat, ex Vlpiano, & Gratiano Imperatore. Quid Theodosio placitum. Senatus auctoritas prorsus imminuta sub Iustiniano. Quomodo intelligenda sit illa Senatus auctoritas. Et an suprema Principum auctoritati officeret.

VI. Relatio Principis differt à relationibus quæ fiunt ad Principem. Virisque discrimen ostenditur.